

Cam quít

Lữ

Anh Thành đi mua cam. Người ta bán cho anh một ký quít. Anh đem về nhà, ăn ngon lành. Tôi đến thăm anh, vui miệng hỏi: “Anh đang ăn gì vậy?”. Anh trả lời: “Tôi đang ăn cam. Mời anh.” Tôi cầm trái quít trong tay, ngạc nhiên nói: “Đây là trái quít.” Anh nói: “Lạ quá, rõ ràng tôi hỏi mua cam. Đây là trái cam đó anh.” Tôi mỉm cười.

Hôm khác, ghé anh chơi, lại thấy anh ăn quít. Lần này, tế nhị hơn, tôi hỏi: “Trái này là trái cam hay trái quít vậy anh?” Anh Thành nói: “Trái quít. Tôi đi mua quít, người ta bán cho tôi trái này.” Tôi cười: “Trái này ý hết trái hôm trước anh ăn. Vậy mà lần trước anh gọi nó là trái cam.” Anh nói: “Hôm trước tôi mua cam. Hôm nay tôi mua quít. Hai trái đâu có giống nhau.” Tôi lại mỉm cười.

Vào một buổi đẹp trời, tôi nói với anh Thành: “Tôi vẫn nghĩ là anh chưa phân biệt rõ ràng trái cam và trái quít.” Anh Thành nhìn tôi, nói: “Tôi quý anh và tôi thương những người ở đây. Họ cũng rất là thương tôi. Trái nào người ta bán cho tôi cũng đều thơm và ngon lành. Tôi thường thức tấm lòng đó của người trồng cây và người bán trái. Một ít hiểu lầm, nếu có, thì chỉ là nhỏ nhỏ, như khác biệt giữa cam và quít mà thôi.” Tôi lại mỉm cười lần nữa, thấy thẹn. Một ít hiểu lầm cam quít đó, tôi vẫn cứ cho là quan trọng nên để lòng mình vương bận hoài.

Hòa Lan, 11-2007